

Kőszeghyné Raczkó Zsuzsanna
Újabb napi falatok

Kőszeghyné Raczkó Zsuzsanna

ÚJABB NAPI FALATOK

LUTHER
KIADÓ

Luther Kiadó
Budapest, 2021

Szerkesztette
Boda Zsuzsa

Minden jog fenntartva.
Bármilyen másolás, sokszorosítás, illetve
adatfeldolgozó rendszerben való tárolás a kiadó
előzetes írásbeli engedélyéhez van kötve.
© Luther Kiadó, 2021
© Kőszeghyné Raczkó Zsuzsanna, 2021
Borítógrafika © Mező Beatrix Alice, 2021

ELŐSZÓ

2021 márciusában, szinte napra pontosan egy évvel azután, hogy megírtam az első „napi falatot”, csendesebb volt a nemzeti ünnepünk, mint bármelyik az elmúlt évtizedek során. Jobb híján a közösségi oldalon tűztünk kokárdát, ha már az emlékezés és az ünneplés is az online térbe szorult.

Azért, hogy mégse maradjunk családi program nélkül, a Mecsekbe terveztünk családi kirándulást. A népes sáskahadnak – amely hatunkat jelent – tetemes mennyiségű ellátmány kell, így előző délután pácolt húst tettem a sütőbe, hogy kerek hat órán át lassú tűzön omlósra süljön, és a szafttal együtt, rostjaira tépetten szendvicsbe kerülhessen. Fehérborecet, füstölt paprika, koriander, szósok, paszták és egyéb fűszerek kerülnek a hússal együtt a sütőbe, reggel pedig összeállítottam a bagetteket sajttal, majonézzel, savanyú uborkával és a falatnyira tépkedett, fűszeresen szaftos hússal degeszre tömve. Ahogyan kettévágtam a szendvicseket, nem bírtam ellenállni a kísértésnek, hogy egy falatot megkóstoljak. Egy apró harapásnyit csupán, hogy érezzem az ízét, hogy tudjam, mire számíthatok, amikor a több kilométer gyaloglás után majd jóízűen falatozhatok a finomságból – nemcsak kóstolásnyit, hanem jóllakásig.

Abban az egy falatban minden benne volt. Ízek, érzések, élmények. Mintha visszacsöppentem volna a gyerekkoromba, és nagyapám adott volna egy katonát a tányérjáról. Egy kis darab kenyér, hozzá egy falat mindenből, ami akkor előtte volt. Abból is, ami nem ízlett, amit nem szerettem. Azt is megkóstoltam, ami csípett, amit kellemetlennek éreztem. Az a falat mégis a legfinomabb volt. Egy apró kis katona, hogy tudjam, érzem azt, ami neki akkor a minden volt.

2021 márciusában az egy év alatt megírt „falatok” kötetté álltak össze. Jó érzés volt kezembe fogni a szépre,

finomra, nőiesre sikerült könyvet. Volt, aki úgy jellemezte a borítót, hogy pont olyan, mint én. Volt, aki a bátorságomon csodálkozott, hogy ennyire őszintén le mertem írni a hibáimat, kudarcaimat is, pedig az ember inkább szégyelli, takargatja ezeket, és csupán a végeredménnyel, a sikereivel büszkélkedik. Általában így van. Szeretjük megmutatni azt, amiben jók vagyunk, azt a bizonyos szebbik felünket. Nincs értéke a kudarcnak egy torta vagy egy saját kézzel varrt ruha esetén; de annál fontosabbá válnak, ha az életünkről van szó, azért, hogy érezzük, mennyire rászorulunk Isten kegyelmére. Esendők vagyunk, és cseppet sem tökéletesek. Hibázunk, felállunk, visszafordulunk, újra indulunk és tanulunk – leginkább a saját hibáinkból.

Az *Újabb napi falatok* az előző kötethez hasonlóan kóstoló abból, ami nekem a mindent jelenti: a múltamból, a jelenemből, a hivatásomból, a családomból, a hétköznapi és ünnepi perceimből. Leginkább abból a tapasztalásból, bizonyosságból, hogy mindenben jelen volt és jelen van a hitem, az Isten kegyelmes szeretete. Kóstoló abból,

ami én vagyok, amivé formált, alakított az Úr, és ahogyan a gyengeségeimmel együtt elhívott, hogy a szolgálat legyen az életem.

Miről szólnak az *Újabb napi falatok*? Arról, ami ott van mindannyiunk előtt a tányéron. Van, ami édes, kellemes, van, ami csíp, mar, fájdalmat okoz – ugyanúgy, mint minden az életünkben. A könyv egyszerűen rólunk szól, mindannyiunkról, akik annyiszor erősnek látszunk, de testben és lélekben sokszor erőtlének vagyunk. Arról, hogy nincs miért szégyenkeznünk, nincs miért álarcot hordanunk, mert Isten ereje az erőtlenségben is megmutatkozik. Mindennel, amit napról napra elénk rak az életünk asztalára, formál és felkészít arra a napra, amikor minden értelmet nyer és minden egésszé áll össze.

Egy falat édes, aztán egy keserű, majd egy régi emléket idéző. Kisebb vagy nagyobb, kemény, ropogós vagy puhán olvadó. Nincs két egyforma, és mégis minden falat a könyvből ugyanaz: bizonyágtétel Isten mindenütt tetten érhető szeretetéről.

VARÁZSPIZSAMA

„Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok.” (1Pt 5,7)

Varázspizsamám van. Egészen szombat reggelig annyit vettem csak észre, hogy puha és meleg, de már tudom a titkot, hogy ez nem egyszerű alvós ruha, hanem varázsereje van. Legalábbis a lányaim szerint a rajta lévő „varázsmackónak”. Amikor egy évvel ezelőtt megvettem, a rózsaszín kockás flanelnadrágján kívül a praktikum volt a lényeg. Az az igazi téli estés, habos kakaós, melengető puhaság, amely szinte simogatóan ölel körbe az ágy melegében.

Szombat volt, és lustán indult a reggel. Hannaróza bemászott mellém a takaró alá ölelkezősen hozzám bújva, és büszkén mutatta a saját pizsamáján a varázsmackóját. Az enyém habos kakaós, az övé korcsolyázós, de mindkettőn van két kicsi, laposan hímzett négyzet a feje és a szíve tájékán, amelynek varázsereje van. A nővérétől tudja, hogy este, elalváskor az a két kis négyzet beszippan minden rosszat, a félelmetes dolgokat, hogy mosolyogva tudjunk elaludni. Amióta tudja a titkot, már attól sem fél, hogy álmában rámászhatsz egy bogár vagy egy pók, de az ijesztő álmokkal is megbirkózik a varázslat. Kiveszi az aggodást a szívünkől és a gondolatainkból, azért van pont ott mindkettőnk mackóján, a feje és a szíve tájékán. Mosolyogva hallgattam titokzatosan suttogó lányomat.

A tiszta, egyszerű gyermeki hit mindenben megtalálja a vigasztalást és a reménységet. Akár egy egyszerű pizsamában is. Attól a pillanattól kezdve, hogy megérti és érezni kezdi, eltűnik a félelem, és nem marad más, mint a nyugalom és a bizonyosság, hogy van, aki vigyáz rá, van, aki segít, és elűzi minden aggodalmát.

Elgondolkodtam a szavain. Félelmeink és aggodalmaink felnőttként is innen indulnak: a szívünkéből és a gondolatainkból. Ha egyszer befészkelik magukat, nehezen tudunk szabadulni tőlük, különösen akkor, ha túl sok a bizonytalanság. Ha gyökeret ver a szívünkben a félelem, irányítani kezdi a gondolatainkat, egyre nagyobbak és hatalmasabbnak mutatva az okát.

Ha legyőzzük, és megbirkózunk az egyikkel, máris ott a következő, mert az egész életünket végigkíséri a féltés és az aggodás. Féltjük magunkat, az egészségünket, a megélhetésünket. Aggódunk a családjunkért, a szeretteinkért, a jövőnkért. Félnünk, hogy elveszíthetünk mindent, legfőképpen azokat, akiket a legjobban szeretünk. Ahogyan egyre idősebbek leszünk, a tapasztalattal, az életbölcsséggel együtt az aggodalmaink is gyarapodnak. Minél többet gondolunk egymásra és magunkra, annál jobban gyűlik a féltés is a szívünkben. Gyermekként elég egy varázsmackó, de hiába a pizsamából a felnőttméret, ennél azért több kell! Bizonyosság, erőt adó, megtartó tapasztalat vagy csupán hit, amely annyi félelmen átsegít.

„Minden gondotokat őreá vessétek...” – mondja Péter levele. Nyomasztó gondolatainkat, kétségeinket, szívünk aggodalmát bízuk Istenre! Higgyük, hogy nem vagyunk egyedül, bármennyi küzdelmünk is legyen az életben. Erőt ad, támogat és kísér. Ha nehéznek érezzük mindazt, ami ránk nehezedik, mindig van, akihez imádságban fordulhatunk. Mindig van, akinek gondja van ránk, aki szeretetével, kegyelmével képes legyőzni a félelmeinket, és megadja azt a bizonyosságot, hogy a földi élet a terhekkal, aggodalmakkal, bizonytalansággal csak rövid szakasz az élet egészének folyamán, mert az igazi cél és a végső állomás az örök élet, a tökéletes, mennyei boldogság.

MAKULÁTLAN

„Amikor pedig böjtöltök, ne nézzetek komoran, mint a képmutatók, akik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek böjtölésüket.” (Mt 6,16)

Makulátlan. Tökéletesen tiszta, egyszerű és mégis különleges. Lenyűgözött, magával ragadott a már-már kis-lányos bájjal, egyszerűséggel.

Egészen kivételes érzés, csodálat fogott el, amikor először láttam meg ezt a hibiszkuszvirágot. Ismertem a pirosat, az egyszerű és a telt virágút, a barackszínűt és a sárgát, de egyik sem volt ilyen ragyogó, a nap-sugár fényét tisztán magában hordozó, mint ez. Egészen különleges, ahogyan a virág kelyhének közepe sem lesz sötétebb, hanem ragyog a vidámság, a mosoly szikrázó színében. A háttérben a tenger kékje, előtte egy tiszta szempár, amelynek mosolygó szarkalábait mintha a virág szirma festette volna derűsre. Ahogy néztem a fényképen, nem tudtam róla levenni a tekintetemet. Szinte eggyé váltam vele. Átragadt rám az egyszerűsége, vidámsága, a makulátlan tisztaság, amely sugárzott a képről. Azóta sem láttam hozzá hasonlót.

A pipacsok és a rózsáim mellett a tiszta sárga hibiszkusz az én virágom is lett, még akkor is, ha csak képen kacintott rám egy délvidéki tengerpart teraszáról.

Hamvazószerda volt, böjt kezdete. Furcsa, hogy evangélikus lelkészként ezen a néven említem az ünnepet. Még furcsább, hogy óvodás lányom hazaérve rögtön figyelmeztet, hogy ma az oviban nem ettek húst, és itthon se tegyük, mert ma nem lehet. Szigorú a hangja, a szava, a tekintete, bennem meg elindul a jól ismert érzés és a kérdés: Tényleg ezt akarod, Istenem? Erről szól a böjt, a megtisztulás, hogy szigorú, merev szabályokhoz kötöm az életemet úgy, hogy a tiszta, őszinte gyermeki ragyogás háttérbe szorul? Vajon mit ér az út, ha nem járom végig, és pont a célt nem érem el? Mit ér a böjt, a megtisztulás, ha a lelkem örömét, fényét, a tiszta ragyogást, a hitben megtalált, mindent átjáró boldogságot nem érem el?

Szigorúbban néztem, mint csillogó szemű lányom. Ahogyan a napfény beragyogta mézszínű haját, pont olyan volt, mint a makulátlan tisztaságú virág a tengerpart teraszán. Egyszer így indultunk mi is. Vidám fénnel a szemünkben, a jóba, igazba vetett, feltétel nélküli

hittel. Volt, amikor nem volt még kétség bennünk a teremő Isten hatalmában. Volt, amikor tiszta egyszerűséggel, magával ragadó bájjal hittünk és bízunk a csodában. Most komoran nézünk, böjtölünk, lemondunk. Imádkozunk inkább kérdező és vádaskodva, mint ráhagyatkozva a gondviselő Istenre. Önmagunkat megtartóztatva lemondunk arról, amiről talán könnyen megy, de a böjti úton megérkezünk-e az öröm, a fény, a kegyelem Istenéhez? Közelebb kerülünk-e hozzá, aki-ben mosolyunk, vigaszunk, bűnbocsánatunk, örömünk lehet?

Ahogy konok „hibiszkuszvirágomat” néztem, kezembe fogtam egy szalámis szendvicset. Hogy a rabja lennék, kétkem. Mondjak le róla? De vajon mit adnék cserébe Istennek? Több lesz-e ettől a hitem, a szeretetem, a türelmem? Megértem-e azt, hogy mivel tartozom Istennek? Jobbá tesz az evés, ivás vagy az attól való tartózkodás, ha nincs mit odaszánnom helyette Istennek?

Böjtben én az időm adom, amelynek annyiszor a rabja vagyok. Miközben rohanok, teszek-veszek, mindenre van időm, csak Istenre nem. Lemondani fél óra alvásról, hogy az ígére figyeljek, este még ébren lenni, hogy gondolataimban az Úrral legyek. Imádkozni magamért és másokért egy jó film helyett, Isten közelében lenni, csodálni, szeretni, hálát adni akár egy szál virágért, a tenger kékjéért, a nap ragyogásáért. Hálát adni a szemek mosolyáért, a derűs szarkalábakért. Azért, hogy van kit szeretnünk közelben és távolban, még akkor is, ha a kezünkkel nem érhetjük el, és hálát adni a kegyelemért, a böjti útért, amelyen a húsvéti örömbé érkezünk. Mosolyogva, derűvel, hálátelt szívvel böjtölve. Alázattal megállva Isten színe előtt, a kevésen is elégedett örömmel. Ma reggel ezért imádkozom a ragyogó, makulátlan virágra tekintve, a kegyelem és az új esély reggelére ébredve a böjti úton, hitben megerősödve.

DOBOZOLUNK

„Mert e romlandó testnek romolhatatlanságba kell öltöznie, és e halandónak halhatatlanságba.” (1Kor 15,53)

Dobozolunk. Ha nem is úgy, mint Örkény zseniális drámájában Tóték, de lassan az az érzésem, hogy belefutadok a dobozokba. Lassan már a dobozoknak is dobozuk van. Próbálom megszerezni, egymásba rakni őket, de annyi különböző méret, forma van belőlük, hogy képtelen vagyok rendet tenni a kaoszban, így végül mindegyik ugyanarra a sorsra jut: bedobozolom a lépcső alatti zugba. Szívem szerint apróra darabolnám (csak a dobozt, ebben nem hasonulnék Tótékhoz), de furcsa módon minden üzlet ragaszkodik a saját, gyári kartondobozához. Ha cipőt veszek, ami hatunknál – főleg egy növésben lévő aprósággal és egy kamasszal kiegészülve – gyakran megtörténik, az eladó kedvesen figyelmeztet, hogy ha gond lenne, a jótállás a dobozzal együtt érvényes. Műszaki cikkeknel ugyanez a helyzet, bár annak kifejezetten örültem, hogy legalább a mosógép nem abban érkezett. Ráadásul, talán szemre az áru értékét növelve, egyre méretesebb kartonba kerülnek a termékek. Időnként úgy érzem magam, mint egy Kész átverés show főszereplője. Átveszem a csomagom és bontogatni kezdem. Először a ragasztószalagot, amelyet többször is körbetekernék, aztán marokszámra szedem ki a tömőanyagot: csomagolópapírt, buborékfóliát, újságpapírt és egyebet, míg végül egészen mélyen, szinte elveszve a rengetegben, előkerül egy kisebb doboz, abban pedig egy újabb, egészen apró. Persze hogy elteszem ezt is a többi közé, hiszen a jótállás csak ezzel együtt érvényes. Ha nem működik, elromlik, bármi gond van vele, csak ezzel együtt érvényes a csereigényem.

Elgondolkodtam, mi lenne, ha Isten így kérné vissza a tőle kapott életünket. Ha valami elromlik, nem működik, vakvágányra fut az életünkben, azt mondaná, hogy csak akkor van újabb esély és lehetőség, ha a tőle kapott „csomagolást” sértetlenül megőriztem, nem gyúrtem, szaggattam, strapáltam, ki tudja, hányszor nem törődve vele. Ha nincs nyoma rajta a múlt időnek, az átvirrasztott éjszakáknak. Ha nem gyűjtöttem rá hegeket, töréseket, ha ápoltam, megőriztem pontosan ugyanolyan hamvasan puhának, ahogyan születésemkor kaptam tőle. Megpróbálhatjuk, javíthatjuk, erősíthetjük, varrathatjuk, egy vagyont költhetünk rá, hogy egy rövid időre elhiggyük, nem fog rajtunk a múlt idő, de ha mindent megteszünk, akkor is figyelmeztet bennünket a „csomagolásunk”, hogy semmi sem örök, hogy egyszer ott állunk majd Isten színe előtt, és mindaz, ami nem működött, elromlott, eltört, félresiklott bennünk és körülöttünk, amit megbántunk és talán százszor megpróbáltunk helyrehozni, jóvátenni, megbocsátani, mind napvilágra kerül, és ott lesz előttünk. Csupán egyet nem kér majd tőlünk Isten: a „csomagolást”, amelyben érkeztünk. Fontos lesz a szívünk, a hitünk, az, amit belül hordozunk, de a külső, a doboz, amelyet sokszor jobban féltünk, óvunk, gondozunk, mint a lelkünket, akkor, ott már lényegtelen lesz. A romlandó romolhatatlanságba, a halandó halhatatlanságba öltözik, és Isten újra cseréli az életünket. Új testben, új életben, megdicsőült testben, örök országában.

GYŐRI ÉDES

„Az ember lelke az Úrtól kapott mécses, egészen átkutatja a test belsejét.” (Péld 20,27)

Heuréka! Szinte euforikus örömmel szemezgettem a csinos kis kék csomagolással a diabetikus termékek polcain. Annak, ha az ember cukorbeteg, de kordában tartja és szigorú önfegyelemmel kezeli, csupán egy hátránya van: le kell mondani a krémes csokoládékról, kekszokről és egyéb nyalánkságokról, amelyek édesebbé teszik az amúgy nagyon is jóízű életet. Persze lehet válogatni a cukormentes próbálkozások között, de bármilyen ínycsiklandozók legyenek is, valahogy az ízük mégsem olyan, mint amilyennek a cukorral édesítetteket megszoktam. A gyerekkorom kedvenceit pedig már végképp ne keressem, mert cukor ide, cukor oda, az édességek terén is sokat változott a világ. Ezért is szemezgettem most nagy reményekkel a hosszúkás, kék csomagolással, rajta a felirattal: Győri Édes.

Rögtön édes emlékek leptek el, megtelepedve szinte minden érzékszervemen, nosztalgiába repítve a régmúlt kekszekkel kirakott, csokoládézű útján. Először látni kezdtem magam előtt a pöttyözött, roppanós – szív és négyzet alakú, kerek, ovális – édességet. Aztán éreztem a számban az ízét, az orromban pedig dédnagymamám apró tömésházának az illatát, és megjelent előttem a konyha képe is. Újra szőke copfos kislány lettem, aki egy zacskót szorongatva belép a picike ház zöld ajtaján. Egy csomag Győri Édest szorongattam a hónom alatt. Otthonról vittem magammal, mert valahogy az ő házában sokkal finomabb íze volt. Ez a keksz a helyely, a személyekkel együtt változtatta az ízét. Otthon szerettem a legkevésbé. Nagyszüleimnél már egészen jónak találtam, de igazán finommá a tömés ház kredencében

vált. Először nem ettem belőle sokat, alig néhány szívet, aztán a nyitva hagyott zacskót otthagytam a polcon, hogy másnap egy ültő helyemben befaljam szinte az egészet. Addigra a kekszek megpuhultak. Roppanós helyett omlóssá váltak, szinte szétolvadtak a számban, és sehol máshol nem lett olyan selymesen lágy, édes íze, mint a döngölt padlóú konyhában. A Győri Édes csak ott ízlett, talán azóta sem vettem újra, annyira része lett a gyerekkoromnak és annak a hangulatnak. Egyet jelent a kukacvirágos udvarral, a löszös partoldalba vájt pincével, a sárga föld illatával, a tornác alatt megbújó békákkal, az apró konyhával és bő szoknyás, tutyis dédimamámmal.

Egyetlen pillanat, és hallottam a szavakat a múltból, újra éreztem minden porcikámban a törődést, az ölelést, a szeretetet. Egyetlen felirat a kék csomagoláson, és mintha lángot gyújtott volna bennem egy szikra. Milyen kevés is elég, hogy gondolatban, érzéseinkben időn és téren át szárnyaljunk! Milyen sokat hoz fel a lelkünkéből, ha tudunk és akarunk méríteni az emlékeinkből! Éveken, évtizedeken át teszi a dolgát az agyunk: archivál, szelektál, falat épít, biztonságos széfet gyárt. Ami már elavultnak, idejétmúltnak tűnik, ami szerinte haszontalanná vált, azt egyszerűen archiválja, mint ahogyan mi porosodó dobozba zárjuk a régi fényképeket. Van rossz emlék, amelyet a védelmünkben jó mélyen elrejt, hogy véletlenül se találjunk rá újra. Van, amelyet ködösít vagy éppen kitöröl, ha új, fontosabb, hasznosabb információ, tudás kerül a birtokába. Van, amelyet pusztulásra ítélt, ahogyan gyarapodó éveinkkel egyre kevesebb az elménkben tárolható új anyag.

A lélek pedig szépen csendben megmenti őket. Biztonságos helyre teszi őket: a szívünk mélyére. Melegíti, életben hagyja egy apró szikrával, mert érzi, hogy lesz, amikor szükségünk lesz rájuk. Arra, hogy felidézzem emlékeket, arcokat, szavakat, példákat. Eszünkbe jut-

tassa, hogy az egyszerűség mennyivel nagyobb örömet jelentett, mint ma a gazdagság és a bőség, hogy a küzdelmes, szegénységet, háborút, nélkülözést megélt élet mennyivel nagyobb hittel kapaszkodott Istenbe, bízva őbenne, megköszönve a keveset is, mint ahogyan most mi tesszük, amikor boldogabb, jobb is lehetne az életünk.

Egy kék csomagolás és a lélek tüzet lehel a nyugvó kis szikrákból, megmutatva minden érzékszervemmel, testemmel, szívemmel, hogy mennyi jót ad az Isten! Lángra kap bennem, hogy a gyomromba markolva érezzem, milyen hálátlan az életem! Elfelejték köszönetet mondani azokért, akik gyerekként kézen fogtak és vezettek. Azokért, akik most vannak mellettem. Az emlékekért, amelyek sohasem haszontalanok, mert lélekről, igazi érzésekről, hitről, jóról és rosszról is tanítanak.

A gyermekkor íze és a lélek szembesít azzal is, hogy mire mutatok én példát a gyermekeimnek. Az aggodalomra vagy a hitből fakadó ráhagyatkozásra? A csüggedésre vagy az imádkozásra? Az elégedetlenségre vagy arra, hogy a kevésért is hálás legyek Istennek?

Otthon kibontva a csomagolást, beleharaptam a kekszbe. Csalódás lett volna, mert semmi sem ugyanolyan benne, mint régen. Sem az íz, sem a forma... Mégis boldogan ízleltem, mert a lélek apró mécsese belülről hevítette a szívem.

KI VAGYOK?

„Lássátok meg, milyen nagy szeretetet tanúsított irántunk az Atya: Isten gyermekeinek neveznek minket, és azok is vagyunk.” (1Jn 3,1)

Napok óta három, jobb sorsra érdemes Barbie baba várja összegubancolódott hajzuhataggal, hogy újra szalonképes, jól ápolt formát öltönn. Halogatom, pedig tucatszor elsétálok mellettük, hogy szemrevételezzem a lehetőségeket. Mára aztán elfogytak a kifogások, mert a hatévesem szemrehányóan nézett a szemembe: „Anyá, megígérted! Áztasd be őket, légsz, abba a valamibe!”

Az a valami meleg víz és ruhaöblítő keveréke. Miután néhány percig fekszenek a hajmosóvízben a szőkeségek, az ember elkezd hajkefével kifésülni a műhaját még az öblítő lében. Nem egyszerű művelet, a tömény illatcseppek fröcskölnék mindenfelé. Védőruha, szemüveg elkélt volna, de mivel csak kicsit csípi a szemem, folytatom a bontó, kigubancoló hadműveletet. Miután kész, samponnal megmosom őket, újrafésülöm, majd egyenesre vágom a reménytelenül elhasználódott, törött végeket. Ollóval és egy csupasz Barbie-val a kezemben erősen a feladatra koncentrálok, amikor férjem elindul a konyhába. Rögvest beszédbe elegyedek a kislányunkkal arról, hogy mire is elég anya szaktudása. Most éppen fodrász vagyok, de lelkész, cukrász, szakács, varrónő, kertész is a szakterületem szerint. Sőt még író is lettem most, hogy megjelent a kötetem.

„Minden vagyok, de igazából semmi.” Ki is vagyok? Talán a legjobb kifejezés, hogy amíg élek, gyermek vagyok. Isten gyermeke, aki időnként lázad, és elindul a vakvilágba, mint a tékozló fiú. Dacol és megfutamodik, saját magát féltve talán hiúságból is, mint Jónás. Esküdözik, fogadkozik, aztán megtagad, mint Péter.